

byly však ani v žádosti o udělení koncese, ani později během řízení o této žádosti označeny. Než v § 18 živn. ř. je úřadu uloženo, aby při udělení koncese přihlížel mimo jiné k tomu, je-li místnost, v níž má býti živnost provozována, způsobilá, pak ke třídě, ulici neb náměstí, kde se místnost nalézá. V daném případě úřad tyto místnosti před vydáním svého rozhodnutí nezjistil, ke způsobilosti jejich nepozíral a je nezkoumal, vycházející z názoru, že je přípustno, aby je živn. úřad po udělení koncese v dohodě se žadatelem o koncesi určil. Názor tento není ve shodě se zákonem. Udati místnosti, v nichž se má živnost provozovati, je věcí strany, úřad nemá práva místnosti ty žadateli o koncesi určovati, je však povinen způsobilost jejich podle 3. odst. § 18 živn. ř. před udělením koncese přezkoumati. Musí tedy již při udělení koncese býti konstatováno, které místnosti mají provozu živnosti sloužiti, a hodí-li se pro tento účel. Názor tento vyslovil nss v nál. Boh. A 8122/1929 a dodal, že předpisu tomu není vyhověno tím, že vyšší stolice udělujíc koncesi přenechá určení místností, v nichž se má živnost provozovati, dodatečnému výroku stolice první a v dohodě se žadatelem, neboť určení provozovacích místností a jejich způsobilost je předpokladem pro udělení koncese; nelze tudíž udělit koncesi, aniž bylo dříve splnění tohoto předpokladu konstatováno. Je-li již podle ustanovení 3. odst. § 18 živn. ř. třeba, aby provozovací místnosti pro živnost hostinskou a výčepnickou byly určeny a zjištěna jejich způsobilost před udělením koncese, pak odpadá potřeba, zabývat se stížností, pokud se obrací proti názoru žal. úřadu, že hostinské a výčepní místnosti nelze považovati za živn. provozovnu podle §§ 25 a 27 cit. zák. — — —

Č. 9195.

Živnostenské právo: I. * Instanční rozhodnutí zemského úřadu ve věcech živnostenských, vydané za účinnosti zák. č. 125/27, jest konečné i tehdy, když v I. stolici bylo rozhodnuto ještě před účinností tohoto zákona a jde o věc, v níž by podle živn. řádu bylo bývalo přípustné odvolání na ministerstvo. — II. Neplatnou je tovaryšská zkouška, při níž nefungoval předseda komise, jmenovaný živn. úřadem, nebo jeho náměstek, ale předseda živn. společenstva, který k uvedené funkci nebyl živn. úřadem ustanoven.

(Nález ze dne 16. dubna 1931 č. 5807.)

V ě c: Josef V. v P. (adv. Dr. Vendelín Halík z Prahy) proti zemskému úřadu o anulování tovaryšské zkoušky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl v pořadí instančním potvrzen výměr magistrátu hl. m. Prahy z 21. června 1928, kterým byla tovaryšská zkouška, vykonaná st-lem dne 16. ledna 1921, prohlášena za neplatnou.

Ve stížnosti projevil st-l právní názor, že pro řešení otázky přípustnosti opravných prostředků ve věcech živn. jsou rozhodny ty předpisy, které platily v době vydání rozhodnutí I. stolice, že tudíž odvolací stolice nesmí hleděti k normám upravujícím pořad instanční, které nabyly účinnosti teprve po vydání rozhodnutí prvé stolice, ani tenkrát, když

vydává své rozhodnutí v době účinnosti nové úpravy pořadí instančního. Je-li v době vydání rozhodnutí prvé stolice přípustný opravný prostředek ke stolici třetí, má strana podle tvrzení stížnosti právo odvolati se k této stolici, i tenkrát, když druhá stolice vydala své rozhodnutí již v době účinnosti nové úpravy, podle níž není z rozhodnutí druhé stolice další odvolání přípustno. — Toto stanovisko v platném právním řádu potvrzeno není.

Ve 4. odst. čl. 8 zák. č. 125/27 jsou obsažena přechodná ustanovení o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným před účinností tohoto zákona. Stanoví se tam, že o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným přede dnem účinnosti tohoto zákona, pokud jsou přípustny podle předpisů dosud platných, musí býti rozhodnuto i tehdy, když by podle nového zákona opravný prostředek již přípustný nebyl. Nař. rozhodnutí bylo však vydáno z době, kdy již byl v účinnosti cit. zákon. Článek 8. cit. zák. nezachoval v platnosti dřívější předpisy, upravující pořadí instanční pro ty případy, kdy rozhodnutí prvé stolice bylo za jejich platnosti vydáno, avšak druhá stolice vydala své rozhodnutí v době účinnosti nové úpravy. Vydal-li žal. úřad jako stolice odvolací nař. rozhodnutí za platnosti zák. č. 125/27, pak se zřetelem na ustanovení 2. odst. čl. 8, podle něhož z rozhodnutí zem. úřadu jako odvolacího další odvolání přípustno není, právem prohlásil nař. rozhodnutí jako konečné.

Ve věci samé uvážil nss toto:

Podle § 104 b) živn. ř. koná se zkouška tovaryšská před zkušební komisí příslušného společenstva. Zkušební komise sestává z předsedy, kterého jmenuje úřad živn., a ze dvou až čtyř přisedících, z nichž jeden má býti jmenován z tovaryšů alespoň 4 roky v živnosti činných, ostatní pak z majitelů živností, kteří alespoň tři léta živnost samostatně provozují. Zkušební komise vydává podle § 104 d) odst. 2 vysvědčení o výsledku zkoušky.

V daném případě je mimo spor, že komisi, před níž st-1 vykonal tovaryšskou zkoušku, nepředsedal předseda jmenovaný úřadem živn. ani jeho náměstek, nýbrž starosta živn. společenstva, který nebyl předsedou nebo náměstkem zkušební komise. Nebyla tedy komise složena tak, jak zákon předepisuje. Nepředsedala-li komisi, před níž st-1 zkoušku konal, osoba živn. úřadem pro tuto funkci jmenovaná, pak nebyla zkouška vykonána před legální zkušební komisí pro tovaryšské zkoušky, nýbrž před osobami, jež si neprávem osobovaly pravomoc komise pro tovaryšské zkoušky. Zkouška takto vykonaná ovšem není zkouškou tovaryšskou ve smyslu §§ 104 b) a násl. živn. řádu a vysvědčení vydané st-li společenstvem o výsledku zmíněné zkoušky není vysvědčením zkušební komise pro zkoušky tovaryšské. Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že nesprávný je názor stížnosti, jakoby šlo o pouhou vadu zběhnuvší se při konání tovaryšské zkoušky. — — —

Č. 9196.

Živnostenské právo: Zakládá podstatnou vadu řízení, udělí-li živn. úřad dispensi od průkazu způsobilosti k nastoupení obchodní živnosti, aniž bylo slyšeno společenstvo.

(Nález ze dne 16. dubna 1931 č. 5808.)